

Gã chủ thuyền cầm đột nhiên rút ra một chiếc búa sắc, chém mạnh hai nhát chặt đứt dây buộc, kế đưa tay kéo mỏ neo lên. Chiếc thuyền bị dòng nước xiết trên sông xô đi, lập tức chúi xuống một cái, xoay một vòng rồi lướt như bay xuống hạ du.

HỒI THỨ BA MƯƠI HAI SÔNG TO THÁC HIỂM

Mục Niệm Từ để Hoàng Dung cầm tay phải, y nhìn hoa rơi trên mặt nước, nói "Ta thấy y giết Âu Dương Khắc, chỉ cho rằng từ đây y đã cải tà quy chính, lại thấy hai vị cao thủ Cái bang cung cung kính kính đưa y đi, ta vốn có biết hai vị đại thúc Cái bang ấy, biết họ là thuộc hạ thân tín của Hồng Thất công lão nhân gia mà đối xử với y như thế, trong lòng rất mừng rỡ, bèn đi cùng y".

"Sau khi ta tới Nhạc Châu, Cái bang mở đại hội ở Quân Sơn. Trước đó y đã nói riêng với ta Hồng ân sư từng có di mệnh sai y tiếp nhiệm chức bang chủ. Ta vừa sợ vừa mừng, quả thật khó tin được, nhưng thấy các trưởng lão có thân phận cao nhất trong Cái bang đối với y cũng vô cùng kính trọng lại không thể không tin. Ta không phải là người Cái bang, không được tham dự đại hội nên ở lại thành Nhạc Châu chờ y, nghĩ rằng y một sớm đứng đầu quần hùng trong Cái bang ắt có thể vì nước vì dân, làm nên đại sự oanh oanh liệt liệt, tương lai cũng có thể chém đầu kẻ thù trả thù cho nghĩa phụ nghĩa mẫu. Đêm ấy ta nghĩ ngợi đủ chuyện không sao ngủ được, chỉ cảm thấy mọi chuyện đều quá tốt đẹp, đến lúc gần sáng mới thấy mệt mỏi, đang mơ màng thiếp đi thì đột nhiên y từ cửa sổ nhảy vào".

"Ta hoảng sợ giật nảy mình, còn cho rằng y lại định đùa giỡn. Y lại hạ giọng nói: Muội tử, việc lớn không xong rồi, chúng ta chạy mau. Ta hoảng sợ hỏi nguyên do, y nói: Trong Cái bang có nội phản, phái áo dơ không phục di mệnh của Hồng bang chủ. Phái áo sạch và phái áo dơ vì chuyện lập bang chủ mới gây ra một trường tranh đấu, đã chết khá nhiều người. Ta giật mình hỏi: Vậy làm sao bây giờ? Y nói: Ta thấy người bị thương quá nhiều, tình nguyện rút lui không làm bang chủ

nữa. Ta nghĩ nếu muốn đại cục trọn vẹn, cũng chỉ có cách như thế. Y lại nói: Nhưng các trưởng lão phái áo sạch lại không cho ta đi, may có Cừu bang chủ của Thiết chưởng bang tới giúp, ta mới rời được Quân Sơn. Bây giờ chúng ta cứ lên núi Thiết Chưởng trốn tránh một thời gian rồi sẽ tính. Ta cũng không biết Thiết chưởng bang xấu hay tốt, y đã nói thế thì cũng đi theo y".

"Lên tới núi Thiết Chưởng, cũng chưa gặp Cừu bang chủ Thiết chưởng bang, nhưng ta đứng ngoài nhìn, thấy Thiết chưởng bang hành sự ma ma quỷ quỷ, chỗ nào cũng có vẻ tà môn, bèn nói với y: Người tuy thoái nhượng không làm bang chủ Cái bang nhưng cũng không cần phải bỏ chạy. Ta thấy nên đi tìm sư phụ Trường Xuân tử Khuu Xử Cơ của người nhờ ông hẹn ước với hảo hán giang hồ đứng ra chủ trì công đạo do các anh hùng trong Cái bang bầu ra một vị bang chủ đạo cao đức trọng để tránh việc trong bang tàn sát lẫn nhau, đến nỗi phụ lòng kỳ thác của Hồng ân sư với người. Y ấp a ấp úng không nói đúng cũng không nói sai mà chỉ nói tới chuyện thành thân với ta. Ta nghiêm mặt cao giọng quát y mấy câu, y cũng nổi giận, hai người cãi nhau một trận.

"Qua một hôm, ta dần dần thấy hơi hận, nghĩ tuy y không biết nặng nhẹ, không nghĩ tới mối thù giết cha mẹ mà chỉ nghĩ tới tình cảm nữ nhi nhưng rốt lại cũng là tốt với ta, vả lại ta trách móc y quả thật có hơi nặng nề, y tức giận cũng khó trách được. Tối hôm ấy ta càng nghĩ càng không yên tâm, thấp đèn viết mấy chữ xin lỗi y. Ta rón rén tới cửa sổ phòng y đang định nhét lá thư vào khe cửa, chợt nghe y đang nói chuyện với người khác. Ta nhìn vào khe cửa sổ, thấy người kia là một lão già lùn thấp râu trắng, mặc áo vải màu vàng, tay cầm một chiếc quạt lá quỳ lớn".

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đưa mắt nhìn nhau một cái, đều nghĩ thầm "Không biết là Cừu Thiên Nhận hay Cừu Thiên Trượng?".

Chỉ nghe Mục Niệm Từ kể tiếp "Lão già ấy lấy trong bọc ra một cái bình đặt lên bàn hạ giọng nói: Dương huynh đệ, vị phu nhân chưa cưới của người không chịu vào khuôn phép, chuyện đó rất dễ, người cho một ít thuốc bột trong bình này vào nước trà cho cô ta uống, bảo đảm đêm nay người sẽ được động phòng hoa chúc". Quách Hoàng hai người nghe tới đó trong lòng cùng nghĩ "Té ra là Cừu Thiên Trượng".

Mục Niệm Từ nói tiếp "Gã tiểu tử Dương Khang ấy lại mặt mày rạng rỡ, cảm ơn rồi rút. Ta tức giận tới mức suýt ngất đi. Không bao lâu, lão già kia cáo từ đi ra. Ta rón rén theo y ra xa xa, sấn lên đánh vào lưng y một chưởng, y ngã lăn ra đất. Nếu không phải ta đang trong cảnh nguy hiểm thì đúng là phải một đao chém chết y luôn, ta đánh thêm mấy quyền cho y ngất đi, lục lọi trên người y, trong người lão khốn này quả thật rất nhiều đồ vật, nào là nhẫn, đoản kiếm, mảnh gạch cùng rất nhiều thứ lạ lùng khác, chắc đều là những vật để hại người, còn có một quyển sách, ta nghĩ chắc trong có danh sách gì đó bèn tiện tay giắt luôn vào lưng, càng nghĩ càng giận, quyết ý đi tìm Dương Khang lý luận".

"Ta trở lại ngoài phòng Dương Khang, nào ngờ y đã đứng ở cửa, cười hề hề nói: Muội tử, mời vào. Ta đã định chủ ý, đêm nay nếu không nói rõ hết tất cả mọi việc không xong. Vào tới phòng, y chỉ cái bình trên bàn cười nói: Muội tử, cô đoán xem trong bình này đựng cái gì? Ta tức giận nói: Ai biết là vật thối tha gì trong đó. Y cười nói: Một người bạn mới tặng cho ta, nói là chỉ cần hòa một ít loại thuốc bột này vào trà lửa cô uống thì tất cả đều có thể cho ta được như ý. Ta quả thật không ngờ tới câu ấy, lập tức hết giận, cầm bình thuốc mở cửa sổ ném ra ngoài, nói: Vậy người giữ lại làm gì? Y nói: Ta kính trọng muội tử như người trời, làm sao có thể dùng thủ đoạn hèn hạ như thế để đánh lừa cô".

Quách Tĩnh gật đầu nói "Dương huynh đệ làm thế rất đúng". Mục Niệm Từ hừ một tiếng, cũng chưa trả lời. Hoàng Dung nhớ lại hôm trước rình ngoài cửa sổ trên núi Thiết Chưởng từng thấy Dương Khang ngồi bên giường ôm Mục Niệm Từ thì thâm to nhỏ, lúc ấy Mục Niệm Từ trên mặt lộ nét tươi cười, thần sắc nhu thuận, đoán là sau khi đã ném bình thuốc.

Quách Tĩnh hỏi "Về sau thế nào?". Y được Chu Bá Thông dạy, phàm người ta kể chuyện mà giữa chừng dừng lại, phải hỏi tiếp "Về sau thế nào?" để giúp hứng cho họ, không ngờ Mục Niệm Từ đột nhiên mặt mũi đỏ bừng, quay đi cúi đầu im lặng không đáp. Hoàng Dung kêu lên "A, tỷ tỷ, ta biết rồi, về sau người bá thiên địa kết làm vợ chồng với y".

Mục Niệm Từ quay đầu lại, sắc mặt đã biến thành trắng bệch, răng cắn chặt môi, trong mắt hiện ra ánh sáng kỳ lạ. Hoàng Dung giật nảy mình, biết mình đã nói sai, vội nói "Xin lỗi, ta nói bậy bạ, hảo tỷ tỷ người đừng tức giận". Mục Niệm Từ hạ

giọng nói "Người không nói bậy bạ, là ta tự mình hồ đồ. Ta... ta làm vợ chồng với y, nhưng chưa... chưa có bái thiên địa. Chỉ hận tự ta không quả quyết...", nói tới đó nước mắt thánh thót rơi xuống.

Hoàng Dung thấy dáng vẻ của nàng khổ sở, đưa tay trái ôm lấy đầu vai nàng định nói mấy câu an ủi, qua một lúc chỉ Quách Tĩnh nói "Tỷ tỷ, người không cần khó xử, chuyện đó cũng không có gì đâu. Hôm ở Ngưu Gia thôn, Tĩnh ca ca cũng muốn kết làm vợ chồng với ta". Câu ấy vừa nói ra, Quách Tĩnh lập tức há miệng đờ lưỡi, vô cùng xấu hổ, nói "Bọn ta... không có... không có". Hoàng Dung cười nói "Vậy người có nghĩ tới không?" Quách Tĩnh đỏ bừng cả tai, cúi đầu nói "Là ta không tốt Hoàng Dung đưa tay vỗ vỗ đầu vai y, dịu dàng nói "Người muốn làm vợ chồng với ta, ta rất mừng rồi, người có gì là không tốt đâu?".

Mục Niệm Từ thở dài một tiếng, nghĩ thầm "Muội tử họ Hoàng tuy thông minh lanh lợi nhưng rốt lại còn nhỏ tuổi, không rõ lắm về chuyện nam nữ. Nàng gặp được vị Quách đại ca trung hậu thành thật này, đúng là có phúc". Hoàng Dung hỏi "Tỷ tỷ, về sau thế nào?".

Mục Niệm Từ nhìn xuống dòng nước, hạ giọng nói "Về sau... về sau ta nghe ngoài cửa sổ có tiếng quát tháo đánh nhau, y bảo ta đừng lên tiếng, nói là Thiết chưởng bang đang giải quyết việc nội bộ của họ, không liên hệ gì tới bọn ta. Qua hồi lâu có người gõ Cửa phòng nói là Cừu bang chủ cầu kiến. Y vội đứng lên, bảo ta cứ nằm yên trong chăn đừng động đây. Y thắp đèn lên, một người bước vào, ta trong rèm nhìn ra thì rõ ràng là lão già mới rồi. Ta nghĩ té ra y là bang chủ Thiết chưởng bang, trong lòng quả thật không yên, sợ y tới hỏi tại sao ta ám toán y. Lúc ấy ta làm sao... làm sao gặp người khác được? May là y cũng không nói tới chuyện ấy, bàn với Dương Khang làm thế nào để tiêu diệt Cái bang, làm thế nào để đón tiếp quân Kim nam hạ".

Hoàng Dung cười nói "Tỷ tỷ, hai lão già ấy không phải là một người đâu". Mục Niệm Từ ngạc nhiên hỏi "Không phải là một người à?". Hoàng Dung cười nói "Họ là hai anh em sinh đôi, tướng mạo giống hệt nhau. Người người đánh tên Cừu Thiên Trượng, võ công rất tầm thường, chỉ giỏi việc bịa đặt lừa đảo. Cừu bang chủ Cừu Thiên Nhận thì khác, may mà người đánh phải bang chủ giả, chứ nếu gặp phải bang chủ thật, y vùng thiết chưởng một cái thì cái mạng nhỏ xú của người khó mà giữ

được". Mục Niệm Từ buồn thảm nói "Té ra là thế. Hôm ấy nếu ta gặp Cừu bang chủ, y một chưởng đánh chết ta cũng xong". Hoàng Dung cười nói "Nhưng Dương đại ca của chúng ta thì không bỏ được".

Mục Niệm Từ xoay đi một cái, hất bàn tay của Hoàng Dung trên vai xuống, lạnh lùng nói "Người đừng nói chuyện ấy với ta nữa". Hoàng Dung lè lè lưỡi cười nói "Được rồi, là ta không bỏ được".

Mục Niệm Từ đứng lên, nói "Quách đại ca, Hoàng muội tử, ta đi đây. Hai vị bảo trọng, cẩn thận quý kế của nhà thuyền Thiết chưởng bang". Hoàng Dung vội đứng lên nắm tay nàng nài nỉ "Hảo tử tử, người đừng giận, về sau ta không dám nói bậy với người nữa". Mục Niệm Từ thở dài nói "Ta không giận người, mà là mà là ta tự thương mình". Hoàng Dung nói "Cái gì thẳng tiểu tử Dương Khang chọc giận người à?", rồi kéo nàng ngồi xuống.

Mục Niệm Từ nói "Đêm ấy ta nằm sau rèm nghe Dương Khang và lão già họ Cừu kia bàn gian kế bán nước hại dân, càng nghe càng nổi giận, hận không thể nhảy ra giết chết lão ta. Họ nói chuyện rất lâu, đột nhiên phía ngoài có tiếng quát tháo ầm ỹ. Lão già kia nói: Tiểu vương gia, ta ra xem rồi chúng ta sẽ bàn tiếp, nói xong bước ra ngoài phòng". Hoàng Dung nói chen vào "Phải rồi, y là ra đuổi theo ta và Tĩnh ca ca".

Mục Niệm Từ nói "Lão già ấy đi rồi, Dương Khang lại vào nói chuyện với ta. Ta hỏi y mới rồi nói chuyện với lão già kia là thật lòng hay giả vờ. Y nói: Ta và cô đã là vợ chồng thì mọi chuyện đều không nên lừa dối cô. Đại quân của nước Đại Kim không bao lâu sẽ nam hạ, chúng ta được sự giúp đỡ lớn của Thiết chưởng bang như thế này, trong ứng ngoài hợp thì Lương Hồ có thể nhắc tay là lấy được. Y rất cao hứng, nói sau khi Đại Kim diệt được nhà Tống, phụ vương y là Triệu vương gia ắt sẽ lên ngôi đại bảo làm hoàng đế Đại Kim, y là hoàng thái tử, lúc ấy thì phú quý vinh hoa không thể kể xiết".

"Ta im lặng nghe không nói câu nào. Chợt y nói: Muội tử, lúc ấy cô là hoàng hậu nương nương rồi. Ta... ta lại nhin không được, tức giận đánh y một tát, đập cửa xông ra chạy thẳng xuống núi. Lúc ấy trên núi Thiết Chưởng đang ầm ỹ long trời lở đất, vô số bang chúng lâu la cầm đèn lồng cùng xông lên đỉnh núi cao nhất. Một

mình ta xuống núi, cũng không ai cản trở".

"Trải qua biến cố ấy, ta trong lòng chán nản, chỉ muốn chết. May là lão đạo cô ở đây thu lưu ta, ta bị bệnh nặng một trận hơn mười ngày, mới khỏe lại mấy hôm nay. Ta ăn mặc theo lối đạo cô, lên đường về thôn Ngư Gia phủ Lâm An, không ngờ lại gặp các người ở đây".

Hoàng Dung mừng rỡ nói "Tỷ tỷ, bọn ta định về đảo Đào Hoa, cũng đi cùng đường. Ba người chúng ta cứ cùng đi, trên đường càng vui. Nếu người không chê, thì trên đường ta sẽ nói cho người vài môn võ công". Mục Niệm Từ lắc lắc đầu, nói "Không, ta... ta đi một mình thôi. Hảo ý của muội tử ta xin đa tạ". Rồi đứng lên lấy trong bọc ra một quyển sách đưa Quách Tĩnh, nói "Quách đại ca, những chuyện ghi trong quyển sách này có liên quan tới Thiết chưởng bang. Lúc các người gặp Thất công, xin đưa lại cho lão nhân gia người, biết đâu có chỗ hữu dụng". Quách Tĩnh nói "Dạ" Rồi đưa tay nhận lấy.

Mục Niệm Từ rảo chân đi mau, không hề quay lại.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn theo đến khi nàng khuất hẳn sau một rừng dương, hai người buồn bã hồi lâu. Quách Tĩnh nói "Cô ta lẻ loi một mình, ngàn dặm xa xôi trở về Lương Chiết, chỉ mong trên đường không gặp phải người xấu hà hiếp. May là cô ta võ công không kém, loại người xấu tầm thường cô ta cũng không sợ". Hoàng Dung nói "Chuyện đó cũng rất khó nói, như ta và người cũng không tránh được bị người xấu hà hiếp. Quách Tĩnh thở dài nói "Nhị sư phụ thường nói: Đời loạn thì người không bằng chó, cũng không còn cách nào khác".

Hoàng Dung nói "Được rồi, chúng ta đi giết con chó câm kia đi". Quách Tĩnh nói "Con chó câm nào?". Hoàng Dung u u ơ ơ, vung tay vung chân một hồi. Quách Tĩnh cười nói "Vậy chúng ta có đi thuyền của y không?". Hoàng Dung nói "Tự nhiên là đi. Lão tặc Cừu Thiên Nhận đánh ta đau lắm, phải làm sao tính sổ chứ? Đánh lão tặc không được thì trước tiên cứ giết mấy đứa đồ tử đồ tôn của y rồi sẽ nói chuyện".

Lúc ấy hai người lại trở về tửu lâu, chỉ thấy người chủ thuyền câm kia đang thò đầu thò cổ nhìn quanh, thấy hai người quay về có vẻ rất mừng rỡ, vội bước lên đón. Quách Hoàng hai người làm như không biết gì, theo y xuống bến lên

thuyền. Đó là một chiếc thuyền Ô bông không lớn không nhỏ, có thể chở được tám chín mươi thạch gạo. Loại thuyền này có rất nhiều ở Nguyên Giang, vật sản núi rừng từ Tương Tây chở xuống, thóc gạo ở Hồ Nam chuyển lên đều dùng loại thuyền gỗ Ô bông này. Chỉ thấy trên thuyền có hai người trẻ tuổi đang xắn quần rửa ráy sắp thuyền.

Quách Hoàng hai người lên thuyền, người chủ thuyền tháo dây buộc, xô thuyền ra giữa sông, giương buồm lên. Lúc ấy gió nam đang thổi mạnh, thuận gió thuận nước, chiếc thuyền lướt đi như tên bay.

Quách Tĩnh nghĩ tới chuyện Dương Khang và Mục Niệm Từ, vô cùng cảm thán, nghĩ thầm "Dương Khang là nghĩa đệ của mình, anh em kết nghĩa phải có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Nếu bây giờ y lầm đường lạc lối thì mình không thể không đếm xỉa, dù sao cũng phải khuyên y cải tà quy chính mới được". Rồi nghiêng người ngồi dựa vào ván thuyền, ngo ngẩn xuất thần.

Hoàng Dung chợt nói "Đưa ta xem thử quyển sách Mục tử tử đưa người, không biết viết gì trong đó?" Quách Tĩnh lấy quyển sách ra đưa nàng. Hoàng Dung giở từng trang từng trang ra đọc, đột nhiên kêu lên "A, té ra là thế. Người mau lại mà xem này".

Quách Tĩnh nhích người qua ngồi cạnh đọc quyển sách trong tay nàng. Lúc ấy trời đã xế chiều, ánh ráng đỏ hồng soi xuống lòng sông, sóng nước lại hắt ánh ráng hồng rung rung lên mặt, lên áo, lên quyển sách trên tay Hoàng Dung.

Nguyên quyển sách ấy do bang chủ đời thứ mười ba của Thiết chưởng bang là Thượng Quan Kiếm Nam viết ra, ghi lại những chuyện lớn trong bang theo từng năm. Thượng Quan Kiếm Nam vốn là thuộc tướng của Hàn Thế Trung. Sau khi Tần Cối nắm quyền giết hại Nhạc Phi, Hàn Thế Trung bị tước hết binh quyền, cách chức về hưu. Quan tướng thuộc hạ của y có quá nửa giải giáp về vườn. Thượng Quan Kiếm Nam căm giận gian thần nắm quyền, dẫn đầu một nhóm huynh đệ tới vùng Kinh Tương làm nghề lạc thảo, về sau gia nhập Thiết chưởng bang. Không bao lâu lão bang chủ qua đời, y tiếp nhiệm chức chưởng bang. Thiết chưởng bang vốn chỉ là một bang hội nhỏ, qua tay y ra sức chỉnh đốn, làm nhiều việc hành hiệp trượng nghĩa, anh hùng hảo hán, kẻ sĩ trung nghĩa ở vùng Lương Hồ nghe tiếng theo về, không đầy vài năm thanh thế lớn mạnh, trên giang hồ dần dần có thể lực

sánh ngang với Cái bang ở phương bắc.

Thượng Quan Kiếm Nam giữ lòng trung nghĩa, tuy thân nơi thảo莽 nhưng vẫn khăng khăng không quên việc giữ nước giết địch, khôi phục đất cũ, thường phái bộ thuộc thăm dò tin tức ở vùng Lâm An, Biện Lương để chờ cơ hội. Việc qua nhiều năm, một người huynh đệ trong Thiết Chưởng bang chơi thân với một trong những người ngục tốt năm xưa canh giữ Nhạc Phi, hỏi thăm biết được trong những di vật chôn theo Nhạc Phi có một bộ di thư về binh pháp, tất cả đều ở trong hoàng cung. Khoái mã đưa tin về núi Thiết Chưởng, ngay trong hôm ấy Thượng Quan Kiếm Nam điểm hết toàn bộ cao thủ trong bang kéo về phía đông, nhân đêm vào cung, không tốn chút sức lực nào lấy trộm được bộ di thư, ngay đêm ấy cầm tới ra mắt chủ soái cũ là Hàn Thế Trung.

Lúc ấy Hàn Thế Trung đã già, ở ẩn với phu nhân Lương Thế Ngọc cạnh Tây Hồ. Thấy Thượng Quan Kiếm Nam đưa bộ di thư của Nhạc Phi tới, nhớ lại kẻ anh hùng chết oan, tráng chí chưa thỏa, bất giác tuốt kiếm chém góc bàn, nắm tay thỏ dài. Y để ghi nhớ bạn cũ từng đem những thơ phú thư từ số tấu của Nhạc Phi chép thành một quyển, lúc ấy đem tặng Thượng Quan Kiếm Nam để khuyến khích y kế thừa chí lớn của Nhạc Vũ Mục, lãnh đạo hào kiệt Trung Nguyên đánh đuổi dị tộc, lấy lại giang sơn.

Lúc Hàn Thế Trung bàn bạc với Thượng Quan Kiếm Nam, chợt nghĩ: Bộ binh thư này của Nhạc Phi chỗ nào cũng khuyến khích người ta trung nghĩa báo quốc với chí khí bình sinh của y thì quyển sách này ắt được viết ra có mục đích, quyết không phải để chôn vào phần mộ, có lẽ vì Tần Cối canh phòng nghiêm mật nên không có cách nào đưa ra bên ngoài, chắc Nhạc Phi trí kế phi phạm đã có đối sách, nhưng không biết tin tức y truyền ra ngoài lan truyền tới đâu, nếu người mà y muốn truyền thụ được tin quá chậm lại bị trong cung biết được, há không uổng công sao? Hai người bàn xong, Thượng Quan Kiếm Nam vẽ một bức đồ hình núi Thiết Chưởng, chỗ lớp giấy bồi giấu một tờ giấy trên viết mười sáu chữ "Di thư Vũ Mục, tại núi Thiết Chưởng, trên ngọn Trung Chỉ, ở đốt thứ hai". Hàn Thế Trung sợ người sau không hiểu lại đề một bài thơ của Nhạc Phi lên bức tranh, nghĩ thầm người truyền nhân của bộ binh pháp này nếu không phải là con em ắt cũng là bộ thuộc cũ của Nhạc Phi, tự nhiên biết bài thơ này, sẽ quan sát kỹ bức tranh.

Thượng Quan Kiếm Nam lại vào hoàng cung để lại bức tranh trong đó, để tiện về sau có người theo dấu mối ấy tìm tới Thiết chưởng bang lấy sách.

Thượng Quan Kiếm Nam đọc bộ di thư của Vũ Mục không hiểu gì lắm, không bao lâu thân mang trọng bệnh, giao chức bang chủ lại cho Cừ Thiên Nhận. Thượng Quan Kiếm Nam biết Cừ Thiên Nhận võ công rất cao cường, lại giỏi tài lược nhưng không học tập thao lược binh gia, di thư của Vũ Mục đối với y vô dụng, lại sợ rơi vào tay kẻ không tốt, lúc ấy vẫn lưu lại dấu mối trong kho tranh của hoàng cung, lúc lâm chung mang theo bộ sách vào mộ ở ngọn Trung Chỉ núi Thiết Chưởng.

*** vietkiem.com ***

Quách Tĩnh đọc xong quyển sách, thở dài nói "Không ngờ vị Thượng Quan bang chủ này là một hảo hán. Lúc y lâm tử vẫn không quên ôm theo bộ di thư. Ta chỉ cho rằng y cũng giống anh em họ Cừ, câu kết với nước Kim bán nước cầu vinh, rất coi thường y. Nếu sớm biết thế này thì phải cung cung kính kính lạy mấy lạy trước di cốt của y. Thiết chưởng bang năm xưa đều là trung thần nghĩa sĩ, đến nay lại biến thành một bầy gian tặc. Thượng Quan bang chủ dưới đất có thiêng, không biết phải tức giận tới đâu".

Lúc họ trò chuyện trời đã tối dần, nhà thuyền cập thuyền vào bến cạnh một thôn giết gà làm cơm. Hoàng Dung sợ họ động thủ cướp vào thức ăn, làm ra vẻ chê thức ăn của họ dở dầy bèn tự mình nấu nướng, cùng Quách Tĩnh lên bờ tới nhà dân làm cơm. Gã chủ thuyền cào tóc trợn mắt, vô cùng tức giận, khổ nỗi lỡ giả làm người câm, đã không thể mở miệng can ngăn, lại không tiện mĩa mai cho hả giận, lại thấy Hoàng Dung lấy tay ra hiệu tới mức "Lời hay như ngọc, ăn nói sắc bén", mình không thể nào cãi được nàng, chỉ còn cách ngấm ngấm nghiêng răng nghiêng lợi, đợi Quách Hoàng hai người lên bờ xong mới vào khoang thuyền hạ giọng chửi bới.

Ăn cơm xong, Quách Hoàng hai người ngồi hóng mát dưới gốc cây trước nhà người thôn dân, Quách Tĩnh nói "Không biết tại sao quyển sách này của Thượng

Quan bang chủ lại lọt vào tay Cừu Thiên Trượng, y lấy thì có ích gì?". Hoàng Dung nói "Tướng mạo của lão già lừa đảo ấy giống hệt em y, muốn ăn trộm quyển sách này hoàn toàn không khó. Y ra ngoài khoe khoang bang chủ, tự học thật rành công việc trong bang để khỏi bị người ta phát giác", lát sau lại nói "Thật không ngờ Khúc Linh Phong Khúc sư ca lúc vô ý lại lập được công lớn". Quách Tĩnh ngạc nhiên không hiểu.

Hoàng Dung nói "Bộ di thư của Vũ Mục vốn giấu trong động đá sau thác nước cạnh Thúy Hàn đường trong đại nội, Thượng Quan Kiếm Nam đã lấy trộm, bức tranh y vẽ tự nhiên là để vào chỗ vốn đặt sách, đúng không?". Quách Tĩnh gật đầu nói "Không sai". Hoàng Dung nói "Sau khi Khúc sư ca bị đuổi khỏi đảo Đào Hoa, biết cha ta thích những thứ thư họa cổ ngoạn, lại nghĩ những thứ kỳ trân dị bảo trong thiên hạ thì tự nhiên là trong hoàng cung có nhiều nhất, bèn mạo hiểm vào cung, trộm được không ít danh họa thủ thư...".

Quách Tĩnh nói chen vào "Phải rồi, phải rồi. Khúc sư ca của cô đem bức họa ấy cùng những thư họa trộm được giấu trong mật thất ở thôn Ngưu Gia đình tặng cha cô, không may bị thị vệ trong cung giết chết. Đến khi gã gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt tới hoàng cung, không những không thấy bộ di thư của Vũ Mục mà ngay cả bức tranh chỉ dẫn đầu mối cũng không còn nữa. Ờ, nếu sớm biết chuyện này thì chúng ta không cần liều mạng cản trở ở cửa động đá sau thác nước trong cung, ta cũng không bị Lão Độc vật vả thương, cô cũng không phải vất vả bảy ngày bảy đêm". Hoàng Dung nói "Nói thế cũng không đúng. Nếu người không dưỡng thương trong mật thất ở thôn Ngưu Gia, thì làm sao nhìn thấy được bức họa ấy? Làm sao...".

Nàng nghĩ tới chuyện gặp Hoa Tranh ở thôn Ngưu Gia, không kìm được nỗi buồn bã, qua một lúc mới nói "Không biết cha hiện giờ ra sao?". Ngẩng đầu nhìn vầng trăng non ở chân trời, khẽ nói "Đắp tới Trung thu rồi. Sau cuộc tử võ trên lầu Yên Vũ ở Gia Hưng, người sẽ trở về đại mạc Mông Cổ phải không?".

Quách Tĩnh nói "Không, trước hết ta phải giết gã gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt, trả thù cho cha ta và Dương thúc thúc". Hoàng Dung nhưng thần nhìn trắng, nói "Giết y xong rồi làm gì nữa?". Quách Tĩnh nói "Còn có nhiều việc lắm, phải chữa thương cho sư phụ, phải mời Chu đại ca tới đêm tối gặp Anh Cô. Phải tới

nhà sáu vị sư phụ, thăm hỏi từng nhà, lại phải tìm được phần mộ của cha ta". Hoàng Dung nói "Sau khi làm xong tất cả những chuyện ấy thì người sẽ trở về Mông Cổ phải không?".

Quách Tĩnh không nói được, lại không thể không nói, quả thật cũng không biết nên làm sao là tốt. Hoàng Dung chợt cười nói "Ta thật ngốc quá, cứ nghĩ tới chuyện đó làm gì. Hãy nhân lúc chúng ta còn ở chung một chỗ, sung sướng được một khắc là hay một khắc, thời gian qua một ngày là bớt đi một ngày. Chúng ta về thuyền chọc ghẹo gã chủ thuyền câm kia cho vui".

Hai người trở về thuyền, chủ thuyền và hai gã trẻ tuổi đã ngủ yên. Quách Tĩnh ghé tai Hoàng Dung nói "Cô ngủ đi, để ta để ý bọn họ". Hoàng Dung hạ giọng nói "Ta dạy cho người mấy cách dùng tay ra hiệu để chửi gã câm, sáng mai người làm cho y xem". Quách Tĩnh nói "Sao cô không làm?". Hoàng Dung cười khê nói "Đây là những câu chửi thô tục, con gái nhỏ không nói ra được". Quách Tĩnh nghĩ thầm "Té ra bọn câm cũng biết chửi người", bèn nói "Cô cứ nghĩ một lúc đi, sáng mai chửi y cũng không muộn". Hoàng Dung sau khi bị thương nguyên khí chưa hồi phục, quả thật cảm thấy mệt mỏi, bèn gối đầu lên đùi Quách Tĩnh từ từ thiếp đi.

Quách Tĩnh vốn định ngồi tọa công nhưng sợ chủ thuyền nghi ngờ, lúc ấy nằm ngang ra trong khoang, im lặng nhớ lại thiên nội công trong Cửu âm chân kinh mà Nhất Đăng đại sư dịch từ tiếng Phạn ra theo cách thức tập luyện, luyện khoảng nửa giờ chỉ thấy toàn thân sung mãn kinh lực, đang mừng thầm chợt nghe tiếng Hoàng Dung ú ớ "Tĩnh ca ca, người đừng cười công chúa Mông Cổ, ta muốn lấy người mà". Quách Tĩnh sửng sốt, không biết trả lời thế nào, chỉ nghe nàng nói tiếp "Không, không, ta nói sai rồi. Ta không xin người điều gì, ta biết trong lòng người yêu thích ta, thế là đủ". Quách Tĩnh hạ giọng gọi hai tiếng "Dung nhi, Dung nhi". Hoàng Dung lại không trả lời, hơi thở đều đều lại chìm vào giấc ngủ, té ra mới rồi là nàng nói mơ.

Quách Tĩnh vừa yêu thương vừa đau xót, chỉ thấy ánh trăng nhàn nhạt đang soi lên mặt Hoàng Dung, lúc ấy nàng bị thương nặng vừa khỏi, sắc mặt còn chưa được như cũ, da mặt dưới ánh trăng soi biến thành trắng bệch. Quách Tĩnh ngẩn người ra nhìn, hồi lâu chợt thấy nàng nhường mây, trong mắt là ra mấy giọt lệ.

Quách Tĩnh nghĩ thầm "Trong giấc mộng chắc nàng nghĩ tới chuyện chung thân giữa chúng ta, đừng thấy nàng suốt ngày như không lo không nghĩ, hì hì hô hô, thật ra trong lòng lại không thoải mái. Ờ, là mình làm nàng buồn rầu lo nghĩ như thế, hôm ấy nếu nàng không gặp mình ở Trương Gia Khẩu, há lại không tốt cho nàng sao? Còn mình thì sao? Mình liệu có bỏ được nàng không?".

*** vietkiem.com ***

Một người trong mộng thương tâm, một người mở mắt sầu muộn, chợt nghe tiếng nước động, một chiếc thuyền từ thượng du lướt xuống. Quách Tĩnh nghĩ thầm "Sông nước Nguyên Tương chảy xiết, sao thuyền này lại to gan như thế, dám đi ban đêm?". Đang định thò đầu ra nhìn, chợt nghe phía sau thuyền có người khẽ vỗ tay ba tiếng, tiếng vỗ tuy khẽ nhưng trong đêm vắng lại vang khá xa trên mặt sông. Kể đó nghe tiếng hạ buồm bẻ lái, chiếc thuyền đang giữa dòng sông cập vào bờ, không bao lâu đã tới chỗ chiếc thuyền của Quách Tĩnh đi.

Quách Tĩnh khẽ vỗ gọi Hoàng Dung dậy, chỉ thấy chiếc thuyền hơi lắc một cái, vội hé mui thuyền nhìn ra, thấy một cái bóng đen đang từ thuyền mình nhảy qua thuyền kia, xem hình dáng thì đúng là gã chủ thuyền câm. Quách Tĩnh nói "Ta bước qua đó xem, cô cứ ở đây". Hoàng Dung gật gật đầu. Quách Tĩnh khom người nhón chân bước ra đầu thuyền, thấy chiếc thuyền kia còn lắc lư chưa yên bèn tung người nhảy qua, rơi xuống nẹp ngang trên buồm, điểm rơi là ngay giữa thuyền, chiếc thuyền hơi chìm xuống một cái chứ không hề lắc, mọi người trên thuyền đều hoàn toàn không hay biết. Y dán mắt vào mui thuyền, từ khe hở nhìn vào trong, chỉ thấy trong khoang có ba hán tử áo đen đang đứng, đều ăn mặc theo lối của Thiết chưởng bang, trong đó một người thân hình cao lớn, cổ quàng khăn xanh, dường như là thủ lĩnh.

Quách Tĩnh thân pháp rất mau, gã chủ thuyền giả câm tuy lên thuyền kia trước y nhưng lúc ấy cũng chỉ mới bước vào khoang khom lưng trước mặt đại hán kia hành lễ, nói "Kiều trại chủ". Kiều trại chủ hỏi "Hai đứa tiểu tặc đều ở đây phải không?". Gã chủ thuyền nói "Dạ". Kiều trại chủ lại hỏi "Chúng đã tỏ vẻ gì nghĩ

ngờ chưa?". Gã chủ thuyền nói "Nghĩ ngờ thì chưa. Chỉ là hai đứa tiểu tặc này không chịu ăn thức ăn trên thuyền, không ra tay được". Kiều trại chủ hừ một tiếng, nói "Cứ tới khoảng thác Thanh Long thì kết liễu chúng đi. Giờ Ngọ ngày kia thuyền các người sẽ tới thác Thanh Long, tới chợ Thanh Long cách thác Thanh Long ba dặm thì chặt gãy bánh lái trước, bọn ta chờ ở đó tiếp ứng". Gã chủ thuyền cầm văng dạ. Kiều trại chủ lại nói "Võ công của hai đứa tiểu tặc này rất lợi hại, phải hết sức cẩn thận đấy. Sau khi xong việc, bang chủ ắt có trọng thưởng. Người xuống nước trở về, đừng lắc thân thuyền làm kinh động bọn chúng". Gã chủ thuyền nói "Dạ. Kiều trại chủ còn có gì phân phó không?" Kiều trại chủ xua xua tay nói "Không". Gã chủ thuyền cầm lái lể lui ra, từ mạn thuyền thả người xuống nước, nhẹ nhàng bơi về.

Quách Tĩnh hai chân đạp lên cột buồm một cái, trở về trong khoang mình, thì thầm kể lại mọi chuyện cho Hoàng Dung. Hoàng Dung cười nhạt nói "Dòng nước xiết chỗ Nhất Đăng đại sư mà chúng ta cũng còn qua được, chẳng lẽ lại sợ thác Thanh Long, thác Bạch Hổ gì đó à? Ngủ đi".

Hai người đã biết âm mưu của đối phương nên cảm thấy thanh thản, hôm sau trên thuyền ngồi ngắm phong cảnh, yên tâm nghỉ ngơi, đến tối cũng không cần đề phòng.

Sáng sớm hôm thứ ba, gã chủ thuyền đang định khai thuyền, Hoàng Dung nói "Khoan đã, dắt con ngựa lên bờ trước đã, đừng để nó bị lật thuyền chết ở thác Thanh Long". Gã chủ thuyền cảm hơi biến sắc, chỉ làm ra vẻ không hiểu. Hoàng Dung vung vẩy hai tay, nhìn không được muốn "nói" vài câu chữ y thật nặng, bọn đầy tớ cầm trên đảo Đào Hoa ai cũng hung ác tàn độc, "lời lẽ" chữ người tự nhiên cũng bất phàm, Hoàng Dung từ nhỏ đã học biết nhưng thật ra cũng không hiểu rõ hàm ý bên trong, lúc ấy hai ngón tay trái làm thành một vòng tròn, nhưng lại cảm thấy bất nhã, khúc khích cười khẽ mấy tiếng, buông tay xuống cùng Quách Tĩnh dắt ngựa lên bờ.

Quách Tĩnh chợt nói "Dung nhi, đừng gây chuyện với họ nữa. Chúng ta bỏ thuyền đi ngựa từ đây cũng được Hoàng Dung nói "Tại sao?". Quách Tĩnh nói "Cần gì hơn thua với bọn tiểu nhân âm hiểm trong Thiết chưởng bang? Hai người chúng ta chỉ cần được yên ổn ở với nhau một chỗ, so ra còn hay hơn bất cứ chuyện gì

khác".

Hoàng Dung nói "Chẳng lẽ hai người chúng ta có thể được yên ổn ở với nhau một chỗ sao?". Quách Tĩnh im lặng, thấy Hoàng Dung cưỡi dây cương cho con tiểu hồng mã chỉ lên con đường phía bắc. Con tiểu hồng mã rất có linh tính, mấy lần rời khỏi chủ nhân, lúc ấy biết chủ nhân lại muốn tạm rời xa, lập tức không hề ngần ngại, tung vó phóng lên phía bắc, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hoàng Dung vỗ tay nói "Xuống thuyền thôi". Quách Tĩnh nói "Cô chưa hồi phục hoàn toàn, cần gì phải nhất định mạo hiểm". Hoàng Dung nói "Người không đi thì thôi". Rồi bước xuống sườn dốc cạnh sông, lên chiếc thuyền Ô bông. Quách Tĩnh không biết làm sao đành lên theo. Hoàng Dung cười nói "Ngốc ca ca, bây giờ chúng ta cùng nhau trải qua những chuyện kỳ lạ hiếm có, sau này chia tay càng có nhiều chuyện để nhớ lại há chẳng hay sao?". Quách Tĩnh nói "Chẳng lẽ... chẳng lẽ sau này chúng ta không chia tay không được sao?". Hoàng Dung im lặng nhìn y chằm chằm không đáp. Quách Tĩnh trong lòng chợt thấy mờ mịt, lúc trước ở thôn Ngư Gia nhất thời hào hùng ưng thuận với Đà Lôi là sẽ cưới Hoa Tranh, về sau mới thấy được sự đau đớn thâm trầm trong chuyện ấy.

Lại đi thêm hồi lâu, sắp đến giờ Ngọ, núi non hai bên Nguyên Giang càng lúc càng hiểm trở, đoán chắc thác Thanh Long không còn xa nữa. Quách Hoàng hai người đứng trên đầu thuyền nhìn ra xa chỉ thấy thuyền đi lên đều do người kéo, phu kéo thuyền lớn có đến vài mươi người, thuyền thật nhỏ cũng có ba bốn người. Mỗi người phu kéo thuyền cong lưng khom người, từng bước từng bước tiến lên, trán cơ hồ chạm mặt đất, dưới sức nước chảy xiết, thuyền như bị đóng đinh bất động. Đám phu kéo thuyền đều đội khăn trắng, nửa người trên cởi trần, làn da màu đồng hun loang loáng mồ hôi, dưới ánh nắng chang chang cao giọng hò lớn, trên một đoạn dài mấy dặm ven bờ sông tiếng hò chỗ trỗi chỗ tắt liên tiếp kéo dài không dứt. Thuyền đi xuống đều theo dòng nước lướt mau tới trong chớp mắt lướt qua từng đoàn từng đoàn phu kéo thuyền.

Quách Tĩnh thấy tình thế như thế bất giác thâm hoảng sợ, hạ giọng nói với Hoàng Dung "Dung nhi, trước đây ta chỉ cho rằng thế nước Nguyên Giang dù có nguy hiểm chúng ta cũng không coi vào đâu. Nhưng bây giờ thấy tình hình thế này,

chỉ sợ thác nước rất dài, nếu thuyền bị lật, cô còn chưa bình phục, sợ có chuyện bất trắc". Hoàng Dung nói "Vậy theo người thì làm sao?". Quách Tĩnh nói "Đánh ngã tên chủ thuyền, lái thuyền vào bờ". Hoàng Dung lắc đầu nói "Như thế không vui". Quách Tĩnh vội nói "Bây giờ là lúc chơi đùa à?". Hoàng Dung chau môi cười nói "Nhưng ta lại thích chơi đùa?". Quách Tĩnh thấy dòng nước đục ngầu bị ép giữa núi đá hiểm trở hai bên, quả rất nguy hiểm, trong lòng thầm nghĩ kẻo, nhưng y đầu óc chậm chạp, làm sao nghĩ được cách gì?

Dòng sông chảy qua khoe cong, xa xa nhìn thấy bên bờ sông có mấy mươi gian nhà dân, phòng ốc lô nhô dựa vào sườn núi. Dòng nước xiết đẩy thuyền đi mau như bay, chốc lát đã tới cạnh dãy nhà dân. Chỉ thấy trên bờ có mấy mươi tráng hán đứng chờ cạnh sông, người chủ thuyền cầm ném hai sợi dây lên bờ, đám tráng hán chụp lấy buộc vào một trục xoay. Mười mấy người xoay chuyển cái trục, kéo thuyền vào bờ.

Lúc ấy dưới hạ du lại có một chiếc thuyền ô bông đi lên, ba mươi người phu kéo thuyền tới đó đều thở hồng hộc, có người nằm lăn ra trên bờ sông, vô cùng mệt nhọc, không động đậy gì được. Quách Tĩnh nghĩ thầm "Xem ra nước sông đoạn dưới còn chảy xiết hơn đoạn này". Lại thấy trong đám phu kéo thuyền có mấy ông già đầu bạc, có vài thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, đều gầy gò ốm yếu, xương sườn nhô cả ra, lúc ấy biết người trên đời ai cũng khổ cực, bất giác cổ họng nghẹn lại.

Thuyền ghé bờ rồi, người chủ thuyền cầm ném mỏ neo xuống, Quách Tĩnh thấy cạnh sườn núi còn có hơn hai mươi chiếc thuyền đậu. Hoàng Dung hỏi một người đàn ông bên cạnh "Đại ca, đây là nơi nào vậy?". Người ấy nói "Chợ Thanh Long".

Hoàng Dung gật gật đầu, để ý về mặt gã chủ thuyền cầm, chỉ thấy y lấy tay ra hiệu cho một đại hán đứng trên dốc, đột nhiên rút ra một chiếc búa sắc chém mạnh hai nhát chặt đứt dây buộc, kẻo đưa tay kéo mỏ neo lên. Chiếc thuyền bị dòng nước xiết trên sông xô đi, lập tức chúi xuống một cái, xoay một vòng rồi lướt như bay xuống hạ du. Mọi người trên bờ sông đều bật tiếng la hoảng.

Vừa tới chợ Thanh Long, lòng sông đột nhiên chúc xuống, nước sông róc thẳng xuống dưới. Người chủ thuyền cầm hai tay giữ bánh lái, hai mắt nhìn chăm

chằm không chớp xuống mặt sông. Hai gã trẻ tuổi đều cầm sào dài chia đứng hai bên y, như đề phòng giữa sông có chuyện gì bất trắc, lại như bảo vệ gã chủ thuyền câm, sợ Quách Hoàng hai người xông tới tập kích.

Quách Tĩnh thấy lòng nước càng lúc càng chảy xiết chiếc thuyền chừng như điên xuống dưới, mỗi chớp mắt đều có thể đập vào đá núi vỡ tan, bèn cao giọng quát "Dung nhi, cướp bánh lái!". Nói xong nhắc phân sấn vào sau thuyền. Hai gã trẻ tuổi nghe tiếng quát liền nhắc sào lên, mỗi người giữ một bên mạn thuyền. Quách Tĩnh đời nào coi họ ra gì, sấn vào mạn thuyền bên phải.

Hoàng Dung kêu lên "Khoan đã!". Quách Tĩnh dừng chân quay lại hỏi "Cái gì?" Hoàng Dung hạ giọng nói "Người quên mất điều gì à? Chiếc thuyền này mà lật thì chúng ta cười điều bay đi, xem họ làm gì?" Quách Tĩnh cả mừng nghĩ thầm "Dung nhi giữa dòng nước xiết này có chỗ sở cậy nên không sợ hãi, té ra đã nghĩ tới chuyện đó", bèn gọi hai con chim điểu tới bên cạnh. Gã chủ thuyền câm thấy y đang định sấn vào cướp bánh lái đột nhiên lại dừng bước, không biết hai người đã có cách thoát nạn, còn cho rằng hai đứa nhỏ thối tha này bị dòng nước chảy xiết làm cho hoảng sợ tay chân luống cuống, không có chủ ý gì trong bụng mừng thầm.

Trong tiếng nước réo âm âm, đột nhiên xa xa vang tới tiếng phu kéo thuyền hò hát, trong chớp mắt đã nhìn thấy một chiếc Ô thuyền ngược nước đi tới trước mặt, trên cột buồm có một lá cờ đen phất phơ trong gió. Gã chủ thuyền câm nhìn thấy chiếc thuyền ấy bèn nhắc chiếc búa sắc lên, chát chát mấy tiếng chém gãy chuôi bánh lái, đứng trên mạn thuyền bên trái, chỉ chờ chiếc thuyền cầm cờ đen tới là nhảy qua.

Quách Tĩnh ấn con điểu mái xuống kêu lên "Dung nhi, cô lên trước đi". Hoàng Dung lại nói "Không cần vội xoay chuyển ý nghĩ, kêu lên "Tĩnh ca ca, ném chiếc neo sắt đánh thủng chiếc thuyền kia đi". Quách Tĩnh theo lời vung chiếc neo sắt lên. Lúc ấy chiếc thuyền họ đi đã mất bánh lái, theo nước xô mạnh vào chiếc thuyền kia. Mắt thấy hai chiếc thuyền còn cách nhau hơn một trượng, chiếc thuyền kia bẻ lái qua một bên, đám phu chèo thuyền trên sông và đám phu kéo thuyền ven núi cùng bật tiếng la lớn. Quách Tĩnh dùng hết sức ném một cái, chiếc mỏ neo sắt bay ra đập vào đầu chiếc thuyền kia. Mũi chiếc thuyền kia được mấy

trăm trượng dây mây bó chặt uốn cong như cán cung, chiếc mỏ neo sắt đập mạnh tới, chát một tiếng lớn gãy thành hai mảnh. Mấy mươi người phu kéo thuyền đang ra sức kéo, đột nhiên dây kéo lỏng ra, đều ngã lăn xuống đất. Chiếc thuyền lập tức như con diều đứt dây, xoay mau mấy vòng trên mặt nước rồi lập tức lúi trước mũi sau trôi mau về phía hạ du.

Mọi người lại càng bất tiếng la hoảng, trong chớp mắt tiếng người kêu tiếng nước réo đã hòa lẫn vào nhau ở hẻm núi.

Người chủ thuyền cảm bất ngờ, hoảng sợ sắc mặt trắng bệch, bất tiếng la lớn "Ôi, cứu mạng, cứu mạng!". Hoàng Dung cười nói "Người cảm biết nói, đúng là chuyện lạ trong thiên hạ". Quách Tĩnh ném một chiếc neo ra, trong tay vẫn còn một chiếc, chỉ thấy thuyền mình cùng thuyền kia song song lướt xuống dưới, khoảng cách rất gần, lúc ấy hít sâu một hơi, hai tay quay chiếc mỏ neo mấy cái, thân hình cũng liên tiếp xoay ba vòng, nửa vận kinh nửa mượn lực, chiếc mỏ neo bay khỏi tay đánh vào bánh lái chiếc thuyền kia.

Nhìn thấy lần này chiếc bánh lái kia nhất định phải vỡ nát, hai chiếc thuyền đều bị phá hỏng là chắc chắn, đột nhiên trước khoang thuyền kia có một người nhảy ra vùng sào dài đâm tới, vừa chạm vào mỏ neo thì vận kinh đẩy ra, chiếc sào cong như cánh cung chát một tiếng gãy đôi, nhưng chiếc mỏ neo bị hất một cái bay chệch đi, chỉ thấy bọt nước bắn tung tóe, chiếc mỏ neo sắt và nửa ngọn sào tre đều rơi xuống sông. Người cầm sào mặc áo ngắn vải vàng, bộ râu trắng bị gió thổi cuốn vào một bên tai, trên chiếc thuyền chòng chành quay cuồng vẫn đứng vững bất động, oai phong凛冽, chính là bang chủ Thiết chưởng bang Cừ Thiên Nhận.

Quách Hoàng hai người thấy y đột nhiên hiện thân ở đây bất giác cả kinh, vừa nghĩ tới đó chợt nghe một tràng tiếng lách cách vang lên, mũi thuyền mình đi đã húc vào một tảng đá lớn phía trước hất hai người bay thẳng ra, hậu tâm đập vào cửa khoang thuyền. Nước sông tràn vào rất mau, trong chớp mắt đã ngập tới bắp chân, lúc ấy muốn lên lưng chim diều đã không còn kịp nữa.

Đang lúc khẩn cấp quan đầu không còn thời gian suy nghĩ ấy, Quách Tĩnh phi thân vọt lên, kêu lớn "Theo ta!", ra chiêu Phi long tại thiên, thân hình theo chưởng vọt tới đập mạnh vào Cừ Thiên Nhận. Y biết lúc ấy chuyện sống chết chỉ cách

nhau một khe sợi tóc, nếu rơi xuống chỗ nào trên thuyền địch nhất định Cừu Thiên Nhận sẽ không đợi y đứng vững mới xông vào tấn công, với công lực của y thì mình tất nhiên không sao chống đỡ bây giờ đánh thẳng tới giữa mặt, bức y rơi vào thế thủ sau đó sẽ nhân lúc sơ hở đứng xuống thuyền địch.

Cừu Thiên Nhận biết ý y, nửa chiếc sào trong tay vung ra, đâm liên tiếp mấy chiêu để y không nhận ra được phương hướng, hư hư thực thực biến ảo bất định. Quách Tĩnh kêu thầm "Không hay", vươn tay gạt đầu ngọn sào ra, thân hình kế đó rơi xuống thuyền địch, nhưng vừa đưa tay gạt ra, thế công của chiêu Phi long tại thiên lập tức giảm đi. Cừu Thiên Nhận hú dài một tiếng, ngọn sào trúc rời khỏi tay bay lên, chắp hai tay đánh vào trước ngực Quách Tĩnh, mình có chỗ tựa, địch nhân trên không, chưởng lực mà chạm nhau thì nhất định phải hất y bay xuống sông.

Ngọn sào trúc kia còn trên không chưa rơi xuống, đột nhiên một ngọn trúc bồng vung ngang móc vào chiếc sào một cái, một người mượn sức vọt tới, chính là Hoàng Dung. Nàng thân hình chưa tới, ngọn trúc bồng đã bay qua, lẳng không đánh xuống, liên tiếp ba chiêu đều ra sát thủ. Cừu Thiên Nhận không ngờ thế tới của nàng lại mau lẹ như thế, mắt trái suýt bị ngọn trúc bồng đâm trúng đành thu chưởng về đỡ gạt. Quách Tĩnh thừa cơ đạp lên sạp thuyền, ra chiêu giáp kích. Cừu Thiên Nhận không dám coi thường, nghiêng người tránh qua ngọn trúc bồng, chân phải quét ngang ra, bức Quách Tĩnh lùi lại một bước, kế đó vù vù đánh ra hai chưởng.

Công phu Thiết chưởng há lại tầm thường? Thiết chưởng bang từ khi mở ra mấy trăm năm nay dương danh ở Trung nguyên toàn dựa vào bộ chưởng pháp ấy đến đời Thượng Quan Kiếm Nam và Cừu Thiên Nhận thì đã biến ra không ít chiêu số tinh diệu, oai lực tuy không bằng nhưng về phần tinh kỳ xảo diệu thì hơn cả Hàng long thập bát chưởng. Hai người trong khoảnh khắc đã qua lại bảy tám chiêu ở cuối thuyền, ai cũng có chỗ úy kỵ, chưởng chưa đánh hết đã thu chiêu, tuy nước réo ầm ầm nhưng vẫn không át được tiếng chưởng trên bốn cánh tay phát ra vù vù.

Lúc ấy đã có bang chúng Thiết chưởng bang giữ bánh lái từ từ quay thuyền lại, chiếc thuyền mũi trước đuôi sau lướt mau xuống hạ du. Thuyền của gã chủ thuyền cầm ngòi đã sớm vỡ thành hai mảnh, ván thuyền, cánh buồm, gã chủ thuyền

cầm và hai tên trẻ tuổi đều bị hút vào vũng xoáy. Tên chủ thuyền cầm lớn tiếng gào thảm, xa xa vang tới, quả nhiên rất vang rền. Hoàng Dung trong lúc cấp bách vung tay trái về phía sau, thế tay ấy rốt lại còn "chủ" y một câu, dù sao cũng không ai nhìn thấy, cũng không bị coi là bất nhã. Ba người bọn gã chủ thuyền cầm tuy hết sức vùng vẫy nhưng vẫn bị dòng nước cuốn đi, trong chớp mắt đã bị cuốn vào giữa vũng xoáy, chìm thẳng xuống đáy sông.

Chiếc thuyền cầm ngọn cờ đen theo nước trôi mau. Hoàng Dung quay đầu nhìn, vũng xoáy đã cách hai ba dặm. Đôi chim điêu trên không chấp chới bay tròn, không ngừng kêu vang. Hoàng Dung vung ngọn trúc bồng ép đám bang chúng trên thuyền tới mũi thuyền, quay lại đang muốn giúp Quách Tĩnh giáp kích Cừu Thiên Nhận, chợt thoáng thấy giữa khoang thuyền có ánh đao chớp lên, có người vung đao chém mạnh xuống cái gì đó. Nàng cũng không kịp nhìn rõ người ấy muốn chém vật gì, tay trái vung một cái, một nắm kim châm bay la đánh trúng cổ tay và cánh tay y. Ngọn cương đao của người ấy thuận thế rơi xuống chém luôn vào đùi phải của y, y bật tiếng kêu ầm lên. Hoàng Dung xông vào khoang, phóng chân đá y bay ra, chỉ thấy trên thuyền có một người nằm ngang, tay chân đều bị trói không động đậy gì được. Chỉ thấy người ấy đưa mắt nhìn mình, chính là Thần toán tử Anh Cô.

Hoàng Dung không ngờ rằng lại cứu mạng bà ta ở đây lập tức nhặt thanh cương đao trên sạp thuyền cắt dây trói tay cho bà ta. Anh Cô hai tay vừa được tự do, tay phải đột nhiên vươn ra, thi triển Tiểu cầm nã thủ cướp thanh cương đao trong tay Hoàng Dung. Hoàng Dung không kịp đề phòng đã thấy ánh đao chớp lên, Anh Cô đã một đao chém chết hán tử áo đen kia, kể đó khom người cắt dây trói dưới chân mình, nói "Tuy người cứu ta, nhưng đừng mong chờ ta báo đáp". Hoàng Dung cười nói "Ai cần người báo đáp? Người cứu ta, hôm nay ta cũng cứu người một lần, đúng là vừa đủ, từ nay về sau chúng ta chẳng ai nợ ai".

Lúc nói nửa câu cuối Hoàng Dung đã vọt ra ngoài khoang, vung trúc bồng tới giúp Quách Tĩnh. Cừu Thiên Nhận trước mặt sau lưng đều thụ địch, càng gia tăng kinh lực trên tay chưởng, vẫn chi trì được. Chỉ nghe tiếng đùng đùng đùng đùng, ái chà ái chà liên tiếp vang lên, Anh Cô cầm đao ép đám bang chúng trên thuyền từng người từng người rơi xuống nước. Ở đoạn nước chảy xiết này, người có thủy

tính giỏi hơn cũng không thể thoát chết được.

Cừu Thiên Nhận đối chưởng với Quách Tĩnh vốn đã dần dần chiếm thượng phong, nhưng Hoàng Dung sử dụng Đả cầu bổng pháp xông vào giáp kích, y một người đánh hai, sau hơn mười chiêu bất giác luống cuống nhưng theo mạn thuyền liên tiếp lùi lại né tránh, lưng xoay ra phía sông để Hoàng Dung không đánh được từ phía sau. Quách Tĩnh liên tiếp ra chiêu tàn độc, Cừu Thiên Nhận hai chân như đóng đinh trên sạp thuyền, không thể ép y lui lại được thêm nửa tấc, lúc ấy chỉ cần hơi lui lại một bước là sẽ lập tức rơi xuống sông. Hoàng Dung nghĩ thầm "Tuy ngoại hiệu của y là Thiết chưởng thủy thượng phiêu, nhưng ba chữ Thủy thượng phiêu cũng chỉ là nói về công phu khinh công cao cường của y, chứ đừng nói trên sông này sóng lớn nước xiết, cho dù trong hồ phẳng lặng như gương cũng không thể đi trên mặt nước được. Trừ phi học cách của lão huynh ngươi, trước tiên đóng mấy ngàn mấy trăm cây cọc dưới nước". Lại thấy y xuất thủ trầm ổn, ánh mắt không ngừng nhìn nhìn ra sông như chờ có thuyền khác tới cứu viện, nghĩ thầm "Lão khốn người võ công tuy cao cường nhưng hôm nay lấy một chọi ba, nếu không làm gì được người thì bọn ta quả thật là đồ bị thịt.

Lúc ấy Anh Cô đã quét sạch đám bang chúng trên thuyền xuống sông, chỉ để lại một người giữ bánh lái, thấy Quách Hoàng hai người nhất thời không sao đắc thủ được, cười nhạt nói "Tiểu cô nương tránh ra, để ta lên". Hoàng Dung nghe trong lời nói của bà ta có vẻ coi thường, không kìm được tức giận, ngọn trúc bổng vung ra đánh luôn hai chiêu, là lấy tiến làm thoái, đợi Cừu Thiên Nhận nghiêng người tránh qua bên nhảy lùi về phía sau hai bước, kéo kéo vạt áo Quách Tĩnh nói "Để bà ta lên đánh". Quách Tĩnh thu chưởng về bảo vệ trước ngực, cũng lui về phía sau.

Anh Cô cười nhạt nói "Cừu bang chủ, trên giang hồ tính ra ngươi cũng có danh vọng không nhỏ mà lại nhân lúc ta trong khách điểm ngủ say không đề phòng, xông thuốc mê làm hại ta. Những mưu kế hèn hạ này mà ngươi cũng làm được à?" Cừu Thiên Nhận nói "Người bị thủ hạ của ta bắt sống, còn nói cái gì? Nếu ta đích thân xuất mã, chỉ bằng vào một đôi nhục chưởng này thì có mười Thần toán tử cũng bắt được". Anh Cô lạnh lùng nói "Ta có chỗ nào đắc tội với Thiết chưởng bang?" Cừu Thiên Nhận nói "Hai đứa tiểu tặc này xông vào thánh địa của ta trên

núi Thiết Chưởng, tại sao người lại thu lưu chúng trong đêm tối? Ta nài nỉ xin người giao người, người lại ăn nói bậy bạ, tưởng Cừ Thiên Nhận ta bỏ qua à? , Anh Cô nói "A, té ra là vì hai đứa tiểu tặc này. Người có bản lĩnh thì cứ bắt đi, ta không rảnh can thiệp vào chuyện không đâu". Nói xong lui lại hai bước ôm gối ngồi xuống mạn thuyền, dăng vẻ nhàn nhã, có ý tọa sơn quan hổ đấu, muốn hai người Quách Hoàng và Cừ Thiên Nhận đánh nhau tới chỗ lưỡng bại câu thương. Bà ta làm thế khiến Cừ Thiên Nhận, Quách Tĩnh, Hoàng Dung ba người đều cảm thấy bất ngờ.

Nguyên là hôm trước Anh Cô đi hành thích Nhất Đăng đại sư, bị Quách Tĩnh giả mạo chịu đâm thay, lại thấy Nhất Đăng vén áo chịu đao, đột nhiên thiên lương khởi phát lại không nỡ hạ thủ nữa, sau khi xuống núi tình trạng đứa con chết thảm lại hiện về trong đầu. Bà ta trong khách điểm lòng dạ rối bời, vừa căm hờn vừa oán giận, lúc không đề phòng bị Thiết chưởng bang dùng thuốc mê đánh ngã, nếu không thì với sự tinh minh lanh lợi của bà ta há lại chịu thua trong tay bọn vô danh tiểu bối? Lúc ấy nhìn thấy hai người Quách Hoàng, nổi oán hận đầy lòng không có chỗ nào phát tiết, chỉ mong ba người bọn họ cùng chết giữa dòng nước xiết.

Hoàng Dung nghĩ thầm "Được, bọn ta cứ đối phó với Cừ Thiên Nhận trước rồi sẽ cho người biết tay". Bèn đưa mắt nhìn Quách Tĩnh một cái, hai người một vung trúc bổng, một phát song chưởng, song song sấn vào tấn công Cừ Thiên Nhận, trong chớp mắt ba người đã đánh nhau kịch liệt. Anh Cô ngưng thần xem, thấy chưởng lực của Cừ Thiên Nhận tuy lợi hại nhưng rốt lại khó mà thắng được hai người, chỉ thấy y không ngừng di động cước bộ, dường như định tìm cách xuất kỳ chế thắng.

Quách Tĩnh sợ Hoàng Dung bị thương vừa khỏi, đánh nhau lâu sẽ mệt mỏi, bèn nói "Dung nhi, cô cứ nghỉ một lúc, lát nữa hãy tới giúp ta". Hoàng Dung cười nói được", rồi nhắc trúc bổng lên lui ra.

Anh Cô thấy hai người dăng vẻ thân thiết, Quách Tĩnh đối với Hoàng Dung thương yêu muôn phần, nghĩ thầm "Suốt đời mình mấy khi được có người đối xử như thế". Vì ghen hóa ghen, vì ghen hóa giận, chợt đứng thẳng lên quát "Hai người đánh một thì có bản lĩnh gì? Nào nào nào, chúng ta bốn người chia làm hai cặp tỷ thí xem ai hơn ai thua". Đưa hai tay vào bọc một cái rút ra hai chiếc thẻ trúc,

không đợi Hoàng Dung trả lời, hai chiếc thẻ trúc đã điểm ngang đâm dọc đánh tới Hoàng Dung. Hoàng Dung chửi "Mụ ác bà vô lương tâm điên khùng, chẳng trách gì Lão Ngoan đồng không yêu ngươi". Anh Cô hai mắt tròn tròn, thế công càng lợi hại. Bà ta xuất thủ, tình thế trên thuyền lập tức thay đổi. Đả cầu bổng pháp của Hoàng Dung tuy tinh diệu nhưng rốt lại công lực không thâm hậu như bà ta, hướng chỉ trọng thương vừa khỏi, nội lực chưa phục hồi, thân pháp cũng kém phần linh động, chỉ đành dùng khẩu quyết chữ Đối miễn cưỡng chống đỡ. Anh Cô luôn lách như con cá, nhô lên hụp xuống, trên chiếc thuyền lắc lư không những càng thi triển được sở trường.

Bên kia Quách Tĩnh và Cừu Thiên Nhận đối chưởng, nhất thời cũng chưa phân thắng bại. Quách Tĩnh từ khi được Nhất Đăng đại sư chỉ điểm chỗ tinh yếu của võ học, trong mấy hôm ấy công lực lại tăng thêm một bậc, cố gắng chi trì, rõ ràng cũng đủ để tự bảo vệ. Cừu Thiên Nhận thấy Anh Cô trước tiên không giúp bên nào, chợt lại trở thành kẻ ra tay giúp mình, tuy cảm thấy vô cùng lạ lùng nhưng cũng không kìm được thầm reo mừng, tinh thần phấn chấn, chưởng lực lại càng trầm hùng, đoán nếu thời gian càng kéo dài, đối phương rốt lại cũng không địch nổi, thấy Quách Tĩnh vung chưởng đánh mạnh tới, lập tức nghiêng người tránh qua mũi nhọn trước mặt, chưởng phải giơ cao, chưởng trái hạ thấp đồng thời vỗ ra. Quách Tĩnh thu chưởng chém xuống, bốn chưởng giao nhau, đều phát nội kinh. Hai người đồng thời quát lớn một tiếng, đều lui lại ba bước. Cừu Thiên Nhận lui về đuôi thuyền thủ thế. Quách Tĩnh chân trái vướng vào dây trên thuyền một cái suýt nữa ngã ngửa, y sợ địch nhân thừa thế tập kích, bèn nhân thế ngã luôn xuống lăn một vòng đứng lên, vung chưởng bảo vệ môn hộ.

Cừu Thiên Nhận nắm chắc phần thắng, lại thấy y ngã rất thảm hại, bất giác hô hô cười rộ, sãi chân sấn vào.

Anh Cô đã ép Hoàng Dung hơi thở hồng hộc, toát mồ hôi trán, đang cảm thấy khoái trá đột nhiên nghe tiếng cười bất giác giật nảy mình, biến hẳn sắc mặt, chiếc thẻ trúc trong tay trái sánh ra lại quên kéo về. Hoàng Dung nhìn thấy chỗ hở, đúng là cơ hội tốt khó có ngọn trúc bổng xoay mau điểm vào trước ngực bà ta, đầu bổng nhắm vào đúng huyệt Thần tàng giữa ngực, đột nhiên thấy Anh Cô thân hình loạng choạng như bị trúng phong tà, kêu lớn một tiếng "Té ra là ngươi!",

rồi như một con cọp điên nhảy xổ lên chụp Cừu Thiên Nhận.

Cừu Thiên Nhận thấy bà ta hai tay giơ thẳng ra, một cái chụp này để tính mạng ra ngoài, miệng nhe răng trắng nõn như muốn ôm chặt mình cắn cho mấy miếng, y tuy võ công cao cường nhưng thấy lối đánh liều mạng như thế cũng bất giác giật nảy mình, vội tránh qua một bên quát "Người làm gì thế?".

Anh Cô không trả lời, chụp một cái không trúng, lập tức hai chân lại vọt lên chụp tiếp. Cừu Thiên Nhận chưởng trái gạt ra, đánh ra đầu vai bà ta, cứ nghĩ nhất định bà ta sẽ đưa tay gạt đỡ, nào ngờ Anh Cô không nghĩ gì tới chuyện khác, không hề đếm xỉa tới chiêu số của địch nhân, vẫn nhảy xổ vào y. Cừu Thiên Nhận cả kinh nghĩ thầm "Nếu bị mụ điên này ôm lấy e là không sao gãy ra được, lúc ấy Quách Tĩnh xông tới phát chưởng thì mình làm sao còn được tính mạng?". Lúc ấy không còn nghĩ tới việc phát chưởng tấn công địch nhân, giữ mạng là trọng, vội khom người lách qua bên trái. Hoàng Dung kéo tay Quách Tĩnh tránh ra một bên, thấy Anh Cô đột nhiên phát điên, bất giác vô cùng sợ sệt, lại thấy bà ta hung dữ xông tới, luôn miệng gào thét, nhe cả răng ra, như muốn ôm chặt Cừu Thiên Nhận.

Cừu Thiên Nhận võ công tuy cao cường nhưng Anh Cô đã bất kể tính mạng, quả thật không làm gì được bà ta, chỉ tránh đông né tây, thấy da thịt trên mặt bà ta giật giật, thần thái hung dữ, càng lúc càng sợ kêu thầm "Báo ứng, báo ứng! Hôm nay đúng là phải mất mạng dưới tay mụ điên này". Anh Cô chụp tới mấy lần, Cừu Thiên Nhận đã lùi tới cạnh bánh lái. Anh Cô mất đồ ngẫu, một trao lại chụp không trúng, tay chưởng vung lên, búng một tiếng đánh hán tử đang giữ lái thuyền rơi xuống sông, kế phi chân phóng một cước đá gãy luôn chuôi bánh lái. Chiếc thuyền vừa mất bánh lái lập tức xoay chuyển giữa dòng nước xiết. Hoàng Dung thầm kêu khổ "Người đàn bà này muộn không muộn, sớm không sớm lại đúng lúc này lên cơn điên, xem ra bốn người ở đây đều khó thoát chết", lập tức chồm môi huýt sáo định gọi đôi điều xuống cứu. Đúng lúc ấy chiếc thuyền đột nhiên xoay ngang, va vào tảng đá ven bờ, bình một tiếng lớn, đầu thuyền vỡ toang.

Cừu Thiên Nhận thấy Anh Cô đã gãy chuôi bánh lái, đã biết bà ta quyết ý cùng chết với mình, thấy còn cách bờ không xa, liền bất kể sống chết nhảy luôn xuống nước, lập tức chìm xuống lòng sông. Y biết nếu nhô người lên khỏi mặt nước sẽ lập tức bị dòng nước xô đi không thể vùng vẫy được, bèn bám chặt vào

khe đá dưới nước, dùng cả tay chân bò lên bờ, nhờ có võ công trác tuyệt, thể nước ở ven bờ lại yếu hơn ở giữa dòng sông rất nhiều, tuy bị uống hơn mười ngum nước nhưng rốt lại cũng bò được lên bờ. Y rã rời cả tay chân, ngồi trên tảng đá thở dốc, chỉ thấy chiếc thuyền xa xa đã trở thành một chấm đen, nghĩ tới dáng vẻ nghiêng rãng nghiêng lợi của Anh Cô, trong lòng vẫn còn run sợ.

Anh Cô thấy Cừ Thiên Nhận nhảy khỏi thuyền, quát lớn "ác tặc, người định chạy đi đâu?", rồi chạy tới mạn thuyền định nhảy theo xuống nước. Lúc ấy chiếc thuyền lại đã trôi mau ra giữa sông, giữa chỗ sóng nước nguy hiểm ấy mà nhảy xuống thì còn gì tính mạng? Quách Tĩnh trong lòng bất nhẫn, sấn lên nắm lấy lưng bà ta. Anh Cô cả giận vùng tay đánh ra, Quách Tĩnh vội cúi đầu tránh.

Hoàng Dung thấy đôi điều đã đậu xuống khoang, kêu lên "Tĩnh ca ca, lo cho mục điền ấy làm gì? Chúng ta đi mau".

Nước sông cuộn cuộn, chớp mắt đã ngập hết bàn chân, Quách Tĩnh buông tay ra, chợt thấy Anh Cô hai tay ôm mặt, buông tiếng khóc lớn, không ngừng kêu thảm thiết "Con ơi, con ơi!". Hoàng Dung luôn miệng giục giải. Quách Tĩnh nhớ tới lời Nhất Đăng đại sư dặn dò sai y chiếu cố cho Anh Cô, bèn kêu lên "Cô mau cưỡi chim điêu lên bờ, rồi thả chúng trở lại đón bọn ta". Hoàng Dung vội nói "Thế thì không kịp đâu". Quách Tĩnh nói "Cô đi mau đi? Chúng ta không thể phụ lời Nhất Đăng đại sư ký thác".

Hoàng Dung nhớ lại ơn cứu mạng của Nhất Đăng lập tức cảm thấy ngần ngại, đang lúc bàng hoàng không có cách nào đột nhiên thân hình rung lên, ầm một tiếng, chiếc thuyền lại đập vào một tảng đá giữa sông, nước sông tuôn thẳng vào khoang, chớp mắt đã chìm xuống mấy thước. Hoàng Dung kêu lên "Nhảy lên tảng đá đi! , Quách Tĩnh gật gật đầu, nhảy qua đỡ Anh Cô.

Lúc ấy Anh Cô như say như ngây, thấy Quách Tĩnh đưa tay đỡ cũng không hề kháng cự, hai mắt nhìn thẳng xuống dòng sông. Quách Tĩnh tay trái đỡ nách bà ta, kêu lên "Nhảy lên?". Ba người nhất tề nhảy lên tảng đá. Tảng đá ấy cao hơn mặt nước khoảng một thước, nước sông lướt qua ba người, bọt nước bắn lên ướt hết quần áo, khi ba người đứng yên, chiếc thuyền đã chìm xuống cạnh tảng đá. Hoàng Dung tuy từ nhỏ đã làm bạn với sóng nước nhưng thấy dòng nước đục ngầu cuộn cuộn đổ xuống bên cạnh, cũng không khỏi choáng váng, ngẩng đầu lên trời không

dám nhìn ngang ra mặt sông.

Quách Tĩnh lên tiếng gọi đôi điều đáp xuống cứu người. Không ngờ chim điều sợ nước, cứ bay vòng trên không, rốt lại không dám đậu xuống tảng đá. Hoàng Dung nhìn quanh thấy bờ bên trái có một cây liễu lớn cách tảng đá không đầy mười trượng, lúc ấy lập tức nảy ra một kế, nói "Tĩnh ca ca, người nắm chặt tay ta". Quách Tĩnh theo lời nắm chặt tay trái nàng, chỉ nghe đùng một tiếng, Hoàng Dung đã nhảy xuống sông. Quách Tĩnh cả kinh, thấy nàng lặn xuống chỗ chiếc thuyền chìm, vội khom người xuống, nửa thân trên ngập luôn xuống nước, sải hết cánh tay ra, hai chân móc chặt vào một mấu đá gỗ ra, tay phải dùng kinh nắm chặt tay trái nàng, chỉ sợ nước sông chảy đi quá mạnh, buông tay một cái thì có thể nàng vĩnh viễn không trở lên được.

Hoàng Dung lặn về phía chiếc cột buồm của chiếc thuyền chìm, nắm lấy dây buồm, quay lên tảng đá, hai tay kéo lên. Kéo được hơn hai mươi trượng, nàng rút chuỷ thủ cắt dây, sau đó đưa cánh tay ra, gọi chim điều đậu xuống vai nàng. Lúc ấy đôi điều thân thể đã khá nặng, Quách Tĩnh sợ nàng phịu không nổi, bèn chia tay ra.

Hoàng Dung buộc một đầu dây vào chân con điều trống, chỉ vào gốc cây lớn một cái, ra hiệu bảo con chim bay đi. Đôi điều mang sợi dây bay quanh cây liễu mấy vòng rồi bay trở lại. Hoàng Dung kêu lên "ờ, ta là bảo người bay một vòng quanh gốc cây rồi bay lại đây". Nhưng chim điều không hiểu tiếng người, chỉ khiến nàng không ngừng tức giận quát tháo. Thủ đến lần thứ tám con chim điều mới vừa khéo vòng quanh gốc cây một vòng. Quách Hoàng hai người cả mừng, đem hai đầu dây buộc lại, dùng sức xiết chặt vào chỗ mấu gỗ lên của tảng đá.

Quách Tĩnh nói "Dung nhi, cô lên trước đi". Hoàng Dung nói "Không, ta làm bạn với người, người đi trước đi". Anh Cô nhìn hai người một cái, cũng không nói gì, hai tay nắm sợi dây từng giữ chắc hai bên đu lần lên bờ.

Hoàng Dung cười nói "Tiểu nhân diễn một trò rất hay, Tĩnh đại gia, người phải thưởng nhiều nhiều đấy!", rồi nhảy lên sợi dây, thi triển khinh công, như một cô nương diễn trò đi dây, múa may trúc bồng, vượt qua mặt sông cuộn cuộn sóng nước đi lên ngọn cây liễu.

Quách Tĩnh chưa luyện qua công phu này, chỉ sợ sẩy chân, không dám làm như nàng, cũng hai tay nắm dây như Anh Cô, thân hình treo trên sợi dây đi lần lên bờ, còn cách bờ vài trượng chợt nghe Hoàng Dung kêu "Hừ, người đi đâu thế?" giọng nói có vẻ rất kinh ngạc. Quách Tĩnh sợ Anh Cô thần trí chưa tỉnh táo lại giở trò gì ra, vội đu thật mau vào, chỉ thấy Anh Cô đang chạy mau giữa đám loạn thạch, bèn nói "Bà ta tâm thần đang rối loạn, một người chạy bừa chỉ sợ không ổn, chúng ta đuổi theo". Hoàng Dung nói "Được thôi", nhưng vừa sải chân định đuổi theo, đột nhiên hai chân mềm nhũn, lập tức ngồi bệt xuống đất, lắc lắc đầu. Quách Tĩnh biết nàng sau khi bị thương mệt mỏi quá độ, không thể dùng sức chạy mau, bèn nói "Cô ngồi đây nghỉ ngơi, để ta đuổi theo bà ta rồi sẽ quay lại". Lúc ấy sải chân chạy mau theo Anh Cô, chuyển qua một góc núi thấy phía trước có ba con đường nhỏ, Anh Cô thì bóng dáng đã không thấy đâu không biết đi theo đường nào. Chỗ ấy loạn thạch chập chồng, cỏ cao tới ngực, bốn phía không người, nhìn thấy mặt trời gác núi, trời đã tối dần, lại sợ Hoàng Dung có chuyện gì đành buồn rầu trở lại.

*** vietkiem.com ***

Hai người nhìn đôi một đêm trong đám loạn thạch, sáng hôm sau tỉnh dậy, lần theo con đường nhỏ dọc bờ sông xuống núi, định tìm con tiểu hồng mã sẽ lên đường lớn. Đi được nửa ngày tìm được một quán cơm nhỏ, mua ba con gà, ăn một con, hai con thì cho chim điêu ăn.

Đôi điêu đậu trên cây cao, mổ hai con gà trống lông lá rụng lả tả, đang ăn ngon lành, chợt con mái cất tiếng kêu lớn, bỏ nửa con gà ăn dở ra vỗ cánh bay lên phía bắc, con điêu trống bay vọt lên không nhìn, tiếng kêu càng gấp, đuổi mau theo sau. Quách Tĩnh nói "Tiếng kêu của hai con điêu có vẻ rất phẫn nộ, không biết thấy cái gì rồi". Hoàng Dung nói "Đuổi theo xem".

Hai người chạy lên đường lớn, chỉ thấy đôi điêu vỗ cánh bay hải vòng, đột nhiên đồng thời mau lẹ sà xuống, đánh một đòn lập tức vọt lên bay mấy vòng lại sà xuống. Quách Tĩnh nói "Gặp địch nhân rồi". Hai người gia tăng cước bộ đuổi

tới, chạy hai ba dặm, chỉ thấy trước mặt mái nhà nối liền như vẩy cá, là một khu thị trấn, đôi điều đang bay lượn trên không như đã bị mất dấu vết.

Hai người đuổi tới ngoài trấn, vẫy tay gọi đôi điều xuống, nhưng đôi điều không nhìn ngó gì tới, cứ bay lượn bốn phía tìm kiếm. Quách Tĩnh nói "Không biết hai con điều này đuổi theo kẻ đại thù nào?". Qua một lúc đôi điều mới lần lượt đáp xuống. Chỉ thấy trên chân con điều trống đầm đĩa máu tươi, có một vết đao chém vào khá sâu, nếu không nhờ gân xương cứng rắn thì cái chân này đã bị chém rụng rồi, nhìn tới con điều mái thì thấy trên móng chân phải của nó bấu một vật đen đen, lấy ra xem té ra là một mảnh da đầu người dính một túm tóc lớn, chắc là bị nó cào rách, chung quanh miếng da còn là máu.

Hoàng Dung rít thuốc kim sang cho con điều trống. Quách Tĩnh lật đi lật lại miếng da đầu nhìn kỹ, trầm ngâm nói "Đôi điều này từ nhỏ vô cùng hiền lành, nếu không bị xâm phạm quyết không khinh dị dả thương ai, tại sao đột nhiên đánh nhau với người?". Hoàng Dung nói "Trong này ắt có chuyện rắc rối, chỉ có tìm được người mất miếng da đầu này mới biết rõ thôi". Hai người nghỉ lại trong khách điểm ở trấn, chia nhau đi hỏi thăm. Nhưng thị trấn rất lớn, nhà cửa đông đúc, hai người hỏi đến tối vẫn không tìm được chút manh mối. Quách Tĩnh nói "Ta đi tìm khắp nơi không có ai mất da đầu, thủy chung tìm không ra". Hoàng Dung cười khẽ nói "Người kia không có da đầu, chắc phải đội mũ đội khăn che đi". Quách Tĩnh kêu lên một tiếng "ồ", giật mình hiểu ra, nhớ lại mới rồi nhìn thấy trong trấn có không ít người đội khăn, nhưng cũng không thể lột khăn giở mũ từng người ra nhìn kỹ.

Sáng sớm hôm sau đôi điều bay đi tìm dắt con tiểu hồng mã tới. Hai người nghĩ tới thương thế của Hồng Thất công, lại nhớ tới cái hện tử võ ở lầu Yên Vũ hôm Trung thu, đôi điều kết thù oán với người ta cũng không phải là chuyện lớn, lập tức lên đường đi về phía đông.

Hai người cưỡi chung một ngựa nhưng con tiểu hồng mã đi rất mau, đôi điều bay theo trên không. Dọc đường Hoàng Dung cười nói ồn ào, đùa giỡn vui vẻ hơn cả lúc trước dù là buổi trưa buổi tối cũng không chịu ngủ yên. Quách Tĩnh thấy nàng mệt mỏi, thường khuyên nàng đi nghỉ sớm, nhưng Hoàng Dung không đếm xỉa gì tới có lúc nửa đêm cũng ngồi ôm gối trên giường, tìm những chuyện

không quan hệ trò chuyện đùa giỡn với y.

Hôm ấy theo đường phía tây Giang Nam vào phía nam Lương Chiết, giục ngựa chạy suốt một ngày đã tới gần bến đò Đông Hải. Hai người nghỉ trong khách điểm, Hoàng Dung hỏi mượn tiểu nhị một cái giỏ, định ra chợ mua thức ăn về làm cơm.

Quách Tĩnh khuyên "Cô mệt mỏi suốt một ngày, cứ ăn cơm của khách điểm thôi". Hoàng Dung nói "Ta nấu cho người ăn, chẳng lẽ người không thích thức ăn ta nấu nướng sao?". Quách Tĩnh nói "Tự nhiên là thích, chỉ là cô nên nghỉ ngơi nhiều nhiều, khi nào khỏe hẳn sẽ từ từ nấu cho ta ăn cũng không muộn". Hoàng Dung nói "Đợi khi ta khỏi hẳn, sẽ từ từ...", rồi cầm giỏ lên, bước luôn qua ngạch cửa ra ngoài, lại đứng sững lại.

Quách Tĩnh vẫn chưa hiểu tâm tư của nàng, nhẹ nhàng đỡ cái giỏ trên tay nàng xuống, nói "Phải rồi, đợi chúng ta tìm được sư phụ, cùng ăn thức ăn ngon do cô nấu".

Hoàng Dung ngẩn người ra hồi lâu, kể đó để cả áo nằm lẫn ra giường, không bao lâu như đã thiếp đi.

Tiểu nhị mang cơm lên, Quách Tĩnh gọi nàng dậy ăn, Hoàng Dung nhảy bật dậy cười nói "Tĩnh ca ca, chúng ta không ăn cái này, người đi theo ta". Quách Tĩnh theo lời cùng nàng ra khỏi khách điểm, đi thẳng vào chợ.

Hoàng Dung chọn một nhà giàu tường trắng cửa đen, đi vòng quanh tường, nhảy vào trong viện. Quách Tĩnh không hiểu, cũng theo nàng vào trong. Hoàng Dung đi thẳng vào khách sảnh, chỉ thấy trong sảnh đèn lửa sáng choang, người chủ nhà đang mời khách ăn tiệc.

Hoàng Dung cả mừng kêu lên "Hay quá! Tìm được đúng người rồi". Rồi cười hí hửng bước lên quát "Cút sạch đi cho ta". Trong sảnh có ba bàn tiệc, chủ khách hơn ba mươi người đều giật nảy mình, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như nàng, ai cũng nhìn nhau ngạc nhiên. Hoàng Dung thuận tay túm lấy một người khách to béo, ngoặt chân kéo một cái, xô y ngã lộn nhào, cười nói "Còn không tránh ra à?". Đám khách vội vàng đứng dậy nháo nhác cả lên. Người chủ nhà quát lớn "Người đâu, người đâu!".

Trong lúc hỗn loạn, hai người giáo đầu suất lĩnh mười tên trang khách vung

đao sủi bóng đánh vào. Hoàng Dung cười hề hề xông ra, không đầy hai chiêu đã đánh ngã hai người giáo đầu, cướp lấy một thanh cương đao, múa thành một màn bạch quang, làm như định xông vào đánh giết. Đám trang khách kêu hoảng một tiếng, xô đẩy nhau tán loạn, đua nhau bỏ chạy tháo thân.

Người chủ nhà thấy tình thế không hay, đang định chuồn đi, Hoàng Dung sấn lên nắm tóc y, tay trái kề đao vào cổ y định chém. Người chủ nhà sợ cuống quýt, hai gối quỳ xuống, run lên nói "Nữ... nữ đại vương... hảo... cô nương... người muốn tiền bạc... sẽ lập tức... lập tức dâng ngay, chỉ xin người tha cho cái mạng già", Hoàng Dung cười nói "Ai cần tiền của người? Mau đứng lên uống rượu với ta", tay trái túm râu y kéo lên. Người chủ đau quá, nhưng không dám kêu.

Hoàng Dung kéo Quách Tĩnh một cái, hai người ngồi vào ghế chủ. Hoàng Dung kêu lên "Mọi người ngồi xuống, tại sao không ngồi hả?". Vung tay một cái, thanh cương đao loang loáng cắm xuống bàn. Đám khách khứa vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, tùm tùm ở một góc bàn, không ai dám bước lên bàn đầu. Hoàng Dung quát "Các người không chịu uống rượu với ta có phải không? Ai không qua đây thì ta sẽ giết người đó trước". Mọi người vừa nghe thấy, nhan nhao xúm lên, người chen kẻ huých, xô ngã bảy tám cái ghế. Hoàng Dung quát "Các người không phải là đứa trẻ ba tuổi, thông thả ngồi xuống không được à?". Đám khách khứa xô xô đẩy đẩy, sau một lúc mới chia nhau ngồi yên chỗ quanh ba cái bàn.

Hoàng Dung tự rót tự uống, uống xong một chén, hỏi người chủ nhà "Tại sao người mời khách, trong nhà có người chết à? Chết mất mấy người?". Người chủ nhà lắp ba lắp bắp nói "Tiểu lão năm rồi có thêm đứa con nhỏ, hôm nay là ngày đầy năm làm phiền mấy vị bạn bè láng giềng này". Hoàng Dung cười nói "Thế thì hay lắm, bế đứa nhỏ ra cho ta xem".

Người chủ nhà mặt xám như tro, chỉ sợ Hoàng Dung làm hại đứa nhỏ, nhưng nhìn thanh cương đao cắm trên bàn lại không dám không nghe theo, đành sai bà vú bế đứa nhỏ ra. Hoàng Dung bế đứa nhỏ, nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nó dưới ánh đèn, lại nhìn nhìn người chủ nhà nghiêng đầu nói "Không giống chút nào, chỉ sợ không phải đúng là con người". Người chủ nhà mặt mày nhăn nhó, toàn thân run rẩy, chỉ nói "Đúng, đúng!", cũng không biết muốn nói đúng là con y hay muốn nói "Cô nương nói rất đúng". Đám khách khứa thấy buồn cười nhưng không dám cười.

Hoàng Dung rút ra một nén vàng đưa bà vú, lại bế đứa nhỏ đưa lại cho bà ta, nói "Có chút ít quà, là lễ bà ngoại mừng cho cháu". Mọi người thấy nàng còn nhỏ tuổi lại tự xưng là bà ngoại, lại thấy nàng ra tay rộng rãi, ai cũng ngó mặt nhìn nhau. Người chủ nhà lại vô cùng mừng rỡ, luôn miệng cảm ơn.

Hoàng Dung nói "Nào, mời người một chén!". Rồi lấy một cái chén lớn rót rượu vào đặt trước mặt người chủ nhà. Người chủ nhà nói tiểu lão tử lượng rất kém, xin cô nương thứ lỗi". Hoàng Dung nhường mảy, vươn tay túm lấy bộ râu của y quát "Người có uống không?". Người chủ nhà không biết làm sao, đành bưng chén rượu lên, ừng ực uống một hơi.

Hoàng Dung cười nói "Đúng đấy, như thế mới thoải mái, nào, các người ra tửu lệnh đi". Nàng muốn ra tửu lệnh thì ra tửu lệnh, mọi người trên tiệc ai dám trái ý? Nhưng trên tiệc không phải lái buôn nhà giàu thì là hàn sĩ cùng đinh, làm sao có một người chân tài thực học? Mọi người run run nói bừa, Hoàng Dung nghe thấy không chịu nổi, quát "Đứng ra bên cạnh cho ta!". Mọi người như được đại xá, vội đứng cả lên. Chợt ầm một tiếng, người chủ nhà cả ghế lẫn người bật ngựa, té ra rượu trong người y phát tác, chịu không nổi lăn đùng ra đất.

Hoàng Dung hô hô cười rộ, cùng Quách Tĩnh uống rượu trò chuyện như chung quanh không người, để mặc mọi người tròn mắt đứng nhìn, ăn uống đến đâu canh một, Quách Tĩnh khuyên mấy lần nàng mới vui vẻ ra về.

Về tới khách điểm, Hoàng Dung cười nói "Tĩnh ca ca, hôm nay chơi vui không". Quách Tĩnh nói "Không đâu lại đi dọa nạt người ta, việc gì phải khổ thế?" Hoàng Dung nói "Ta muốn trong lòng yên ổn thoải mái, kể gì tới chuyện người khác sống hay chết". Quách Tĩnh sững sốt, thấy ngữ khí của nàng không bình thường nhưng nhất thời không hiểu được thâm ý trong câu nói. Hoàng Dung chợt nói "Ta muốn ra ngoài chơi, người có đi không?" Quách Tĩnh nói "Lần này thì tới đâu đây? Hoàng Dung nói "Ta nghĩ đứa nhỏ mới rồi rất hay, bà ngoại tới bế nó đi chơi vài hôm sẽ trả lại cho họ". Quách Tĩnh hoảng sợ nói "Như vậy sao tiện?".

Hoàng Dung cười một tiếng, đã ra khỏi phòng, vượt tường ra ngoài. Quách Tĩnh vội đuổi theo kéo tay nàng khuyên "Dung nhi, cô đã chơi đùa lâu rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?" Hoàng Dung đứng lại nói "Tự nhiên là không đủ!". Nàng ngừng lại một lúc rồi nói tiếp "Có người bầu bạn thì ta chơi đùa mới hứng thú."

Qua vài hôm nữa người đã phải xa ta rồi, người đi làm bạn với công chúa Hoa Tranh, cô ta nhất định không cho người gặp ta nữa. Ở chung với người qua một ngày là mất đi một ngày. Ta một ngày phải coi như hai ngày, ba ngày, bốn ngày, nhưng với ta vẫn là không đủ. Tỉnh ca ca, ban đêm ta không muốn ngủ, chỉ muốn nói chuyện với người, bây giờ người hiểu chưa? Người còn khuyên ta nữa không?".

Quách Tĩnh nắm tay nàng, vừa đau xót vừa yêu thương, nói "Dung nhi, ta vốn đầu óc hồ đồ, trước đây hoàn toàn không hiểu tâm ý của cô đối với ta, ta... ta..." tới đó lại không biết nói gì nữa.

Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, nói trước đây cha dạy ta rất nhiều bài từ, đều là những lời sâu hận. Ta chỉ cho rằng ông nhớ mẹ đã quá cố, vì vậy thích đọc những lời ấy. Hôm nay mới biết trên đời vui mừng khoái hoạt vốn chỉ là giờ phút thoáng qua, sầu khổ phiền não mới đúng là việc cả đời".

Trên ngọn dương liễu trắng non nhàn nhạt, đêm lạnh như nước, gió khẽ lay động tà áo. Quách Tĩnh trong lòng trước nay vốn ngo ngoe ngẩn ngẩn, tuy biết Hoàng Dung đối với mình một mảnh thâm tình, nhưng không biết gốc rễ của tình là làm người ta vô cùng phiền não, lúc ấy nghe nàng nói, nhớ lại mọi chuyện của nàng trước nay, nghĩ thầm "Minh đúng là một kẻ ruột ngựa thô lỗ, sắp tới phải chia tay với Dung nhi, tuy thường nhớ tới nàng, nghĩ tới nàng, nhưng rốt lại cũng không sao. Nhưng nàng thì sao? Nàng một mình trên đảo Đào Hoa, chỉ có cha nàng làm bạn, há lại không tịch mịch sao?". Kế đó lại nghĩ "Sắp tới cha nàng rốt lại cũng sẽ qua đời, lúc ấy chỉ có mấy người đầy tớ chăm làm bạn với nàng, nàng lòng dạ bồi hồi suốt ngày nhưng nhớ, như thế lại không chôn sống nàng sao?". Nghĩ tới đó bất giác trong lòng ớn lạnh, hai tay nắm chặt tay nàng, nhìn chăm chăm vào mặt nàng, nói "Dung nhi, cho dù trời có sập xuống ta cũng ở trên đảo Đào Hoa làm bạn với cô suốt đời".

Hoàng Dung thân hình run lên, ngẩng đầu nói "Người... người nói gì?". Quách Tĩnh nói "Ta không đếm xỉa gì tới Thành Cát Tư Hãn, tới công chúa Hoa Tranh nữa, đời này kiếp này ta chỉ làm bạn với cô thôi". Hoàng Dung cúi đầu kêu một tiếng, rúc vào lòng y, Quách Tĩnh đưa tay ôm chặt lấy nàng, chuyện này vốn làm y đau khổ, lúc ấy trong lòng đột nhiên bừng tỉnh bất kể mọi chuyện mà quyết định như thế, trong lòng đột nhiên thoải mái. Hai người ôm nhau một chỗ, nhất thời quên

hết trời đất ngoài mình.

Qua hồi lâu, Hoàng Dung khẽ hỏi "Còn mẹ ngươi?". Quách Tĩnh nói "Ta đón bà về đảo Đào Hoa ở". Hoàng Dung nói "Ngươi không sợ sư phụ Triết Biệt, nghĩa huynh Đà Lôi của ngươi à?". Quách Tĩnh nói "Họ đối với ta tình sâu nghĩa nặng, nhưng quả tim ta không thể chia làm hai được". Hoàng Dung nói "Còn sáu vị sư phụ của ngươi? Mã đạo trưởng, Khuê đạo trưởng sẽ nói thế nào?". Quách Tĩnh thở dài một tiếng nói "Nhất định họ sẽ giận ta, nhưng ta cứ từ từ cầu khẩn. Dung nhi, cô không rời ta được, ta cũng không rời cô được".

Hoàng Dung cười nói "Ta có chủ ý rồi. Chúng ta trốn trên đảo Đào Hoa, suốt đời không ra ngoài, trận pháp trên đảo của cha ta huyền diệu tới mức nào, họ mà lên đảo cũng không thể tìm được ngươi mà trách mắng".

Quách Tĩnh nghĩ cách ấy vẫn không ổn thỏa, đang định bảo nàng nghĩ kế khác, chợt nghe ngoài mười trượng có tiếng chân, hai người dạ hành thì triển khinh công chạy mau từ nam lên bắc, rõ ràng nghe một người nói "Lão Ngoan đồng đã mắc lừa Bành đại ca, không cần sợ y nữa, chúng ta đi mau thôi".

Hết hồi 32